

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1190/2015
03.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиле М.И. из Н.С., чији је пуномоћник Х.Т., адвокат из Н.С., против тужене М.с. из Н.С., коју заступа В.Л., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 224/15 од 18.03.2015. године, у седници одржаној 03.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 224/15 од 18.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1850/2013 од 20.11.2014. године, ставом првим изреке, поништена је као незаконита одлука тужене изражена у решењу о отказу уговора о раду од 08.02.2011. године о престанку радног односа тужилји, обавезана је тужена да тужилју врати на њено радно место, као и да јој накнади трошкове парничног поступка од 93.000,00 динара. Ставом другим изреке одбачена је тужба тужиле у делу којим је тражила да јој тужена исплати накнаду штете у висини изгубљене зараде и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 224/15 од 18.03.2015. године одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/1), који се примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 20.02.2001. године засновала радни однос код тужене на неодређено време, на радном месту кафе куварица, а од 09.03.2009. године обављала је послове сервирке, кафе куварице. Дана 25.01.2011. године тужили је уручено упозорење да су се стекли услови за отказ уговора о раду у складу са одредбама чл. 179. тач. 2, 3. и 4. и 180. ст. 1. Закона о раду, чл. 44. и 46. Колективног уговора за запослене у стручној служби тужене од 09.03.2009. године, чл. 13. и 14. уговора о раду од 12.03.2009. године и извештаја Комисије за спровођење поступка за утврђивање одговорности због учињене теже повреде радне обавезе. У упозорењу је наведено да је тужила учинила кривично дело ситне крађе из члана 210. Кривичног законика, јер је 10.01.2011. године спремачица пријавила економу нестанак два средства за чишћење „Бреф“ и „Мер“ за прозоре. Управник послова тужене је тражила да се провере све просторије, па како тужила није могла да нађе кључеве магацина, врата су морала на силу да се отворе и у магацину су нађена предметна средства. Осим тога, у магацину је нађен сточић на коме је стајало неколико употребљених чашица жестоког пића и пепељара пуна опушака, иако је тужила била упозната да је пушење забрањено у сваком радном простору и ходнику тужене. Пошто је у магацину нађена мала количина робе, наложено је да се направи попис, с обзиром на то да је 10.12.2010. године поручено и плаћено 94.552,34 динара за потребе репрезентације. Попис је вршен у присуству тужиле, која није имала евиденцију како је утрошена толика количина пића за само 20 радних дана. На седници Председништва тужене одржаној 31.01.2011. године донета је одлука којом је прихваћено да се тужили откаже уговор о раду уколико не поднесе захтев за раскид радног односа. Управник послова тужене Ј.В. је 08.02.2011. године донела решење којим је тужили отказан уговор о раду због чињења повреда радних обавеза утврђених општим актом и уговором о раду, непоштовања радне дисциплине и учињеног кривичног дела на раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили као незаконито решење о отказу уговора о раду.

Чланом 46. став 1. Колективног уговора за запослене у стручној служби тужене од 09.03.2009. године прописано је да по пријему пријаве управник послова М.с., односно Председништво М.с. доноси решење о покретању поступка за

утврђивању одговорности и именује председника и два члана Комисије за спровођење поступка.

Према члану 5. Статута тужене М.с. заступа председник, а на основу пуномоћи (овлашћења): један од потпредседника, генерални секретар М.с. или управник послова М.с..

У конкретном случају, решење о отказу уговора о раду тужиљи, као и упозорење, донела је Ј.В., дипломирани правник запослена код тужене на пословима управника послова. Председништво М.с. донело је одлуку да се тужиљи откаже уговор о раду, али није дало овлашћење управнику послова да такву одлуку и донесе. Управник послова, у смислу цитираног члана 46. став 1. Колективног уговора, доноси решење о покретању поступка за утврђивање одговорности, међутим, супротно наводима ревизије, нема овлашћење да истовремено и донесе решење којим се тужиљи отказује уговор о раду, осим уколико то овлашћење не добије од председника М.с. (члан 5. Статута тужене), што овде није случај. Према члану 45. став 2. Статута тужене управник послова руководи радом стручне службе и стара се о извршавању одлука и обавља и друге послове предвиђене овим чланом, али није наведено да самостално доноси одлуке, јер то не произилази из наведене одредбе, нити из записника са седнице.

Будући да је решење о отказу уговора о раду тужиљи потписао управник послова, који није имо пуномоћје (овлашћење) председника М.с., нити овлашћење да одлучује о радно-правном статусу запослених, правилан је закључак судова да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито. Правилно су судови применили одредбу члана 191. став 1. Закона о раду када су обавезали тужену да тужиљу врати на рад.

Осталим наводима ревизије побија се утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**